

Fer el ridícul

PIA BOSCH I CODOLÀ, Diputada al Parlament de Catalunya

EL PUNT, 27.09.09

He sentit citar varies vegades aquests darrers dies aquella frase del President Josep Tarradellas que deia que “en política es pot fer tot menys el ridícul”. No sé perquè es van succeint en l’escena política catalana episodis que, en major o menor grau, “ fan riure i provoquen la burla dels altres”. Que són, doncs, ridículs.

Diuen que al mal temps cal posar-hi bona cara, però tinc molts dubtes que aquest sigui el riure que més ens convé en un moment tan complex com el present. Hi ha massa gent que no està per bromes, avui. Els increments de l’atur, l’ensorrament de molt projectes de futur personals i col·lectius, la dificultat que suposa emprendre canvis necessaris però dolorosos en la forma d’enfocar el futur personal i familiar o empresarial, a molta gent li treuen l’humor.

En aquesta situació té el seu interès girar els ulls enrere i recordar la figura de Josep Tarradellas. Quan l’any 1980 va entregar la Medalla d’Or de la Generalitat a Josep Pla, aquest va escriure sobre el President retornat *“És un home que separa el que la política ha estat sempre i el que sempre serà: un art de moure les masses, del mètode indispensable per a la resolució de les coses, que és el mètode diplomàtic. (...) és avui, essencialment, un diplomàtic, un home de negociació permanent i sistemàtica. (...) El que ho demostra és que és un decidit contrari a tota acció inútil i gratuïta que pugui trencar els ponts de negociació, que pertorbi els terrenys de possible entesa amb els contraris. No vol complicar les coses, ni fer-les més difícils, ni tenir èxits fàcils amb*

declaracions romàntiques. És un antisentimental, un antiefectista i un antidemagog. A l'únic que aspira és a no fer el ridícul, a no fer més bestieses ni a fer més atzagaiades sense fonament. A més a més, és un home que té pressa perquè la qüestió de Catalunya li produeix una angúnia permanent. És contrari a totes les ficcions i a tots els equívocs. És partidari de posicions limitades, però indestructibles.” Pla acabava dient “(...) és per això que l'aprofitament de la seva experiència és –al meu modest entendre– indispensable”.

Ningú no pot saber amb total certesa què diria Tarradellas d'alguns dels darrers episodis polítics catalans. Però podem imaginar què opinaria del fet que haguem *amortitzat*, com es diu ara, dues fites tan sòlides com l'Estatut i el nou model de finançament en quatre dies.

Imagino també, ell que era tan conscient de la importància de les formes i del protocol, en un país sense estat, què opinaria del fet de gastar-nos una part del nostre crèdit de país solvent en festes de cap de setmana, divertides (això ho reconeix tothom), que aparentment no costen res, però que tampoc tenen cap rendiment. Sembla, però, que els que les programen han tingut present no espatllar el pont de la Constitució. Una cosa és jugar-se el prestigi i l'altra les vacances.